יום ג', כ"ה בחשון תשס"ח (06 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

*היום, ב-**כ"ה חשון** תרצ"ד – 14.11.1933, **נוסדו המושבים אלישיב וחגלה בשרון.***

כפר חגלה - הישוב נוסד בשנת 1933 על ידי גרעין "פועלי חדרה" מיוצאי רוסיה פולניה ובולגריה. בישוב עצמו מתגוררים כ-200-300 נפשות ושטח הכפר כ-2000 דונם. הכפר נקרא על שם **חגלה** שהיתה **אחת מחמש בנות צלופחד**, שדרשו וקיבלו נחלה בשבט מנשה, שהתיישב באזור זה.

= וַתִּקְרַבְנָה בְּנוֹת צְלָפְחָד בֶּן-חֵפֶר בֶּן-גִּלְעָד בֶּן-מָכִיר בֶּן-מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפְּחֹת מְנַשֶּׁה בֶן-יוֹסֵף וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֹתָיו מַחְלָה נֹעָה וְחָגְלָה וּמִלְכָּה וְתִרְצָה. וַתַּעֲמֹדְנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלִפְנֵי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי הַנְּשִׂיאִם וְכָל-הָעֵדָה--פֶּתַח אֹהֶל-מוֹעֵד לֵאמֹר. אָבִינוּ מֵת בַּמִּדְבָּר וְהוּא לֹא-הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנּוֹעָדִים עַל-ה' בַּעֲדַת-קֹרַח כִּי-בְחֶטְאוֹ מֵת וּבָנִים לֹא-הָיוּ לוֹ. לָמָּה יִגָּרַע שֵׁם-אָבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ בֵּן תְּנָה-לָּנוּ אֲחֻזָּה בְּתוֹךְ אֲחֵי אָבִינוּ. = [במדבר כ"ז 1-4]

הכפר נמצא כ-3 ק"מ מצומת הרוא"ה ליד קיבוץ גבעת חיים. הישוב מאופיין בכך שחלקו חקלאי וחלקו קהילתי. בין הענפים החקלאיים: פרדס, מטעים, משתלות פרחים וצמחי בית. בתקופה האחרונה עבר הכפר הרחבה שהוסיפה משפחות צעירות לישוב ותרמה לפעילות התרבותית בו.

מושב אלישיב - עמק חפר, זכה בשני מקומות ראשונים בהיסטוריה של תולדות היישוב בא"י: מועצה אזורית ראשונה שהוקמה ב-1940 (עדיין בתקופת המנדאט הבריטי) ואלישיב המושב הראשון של עולי תימן בא"י.
בכ"ה חשוון תרצ"ד (13/11/1933) עלה לקרקע, על אדמות ואדי חווארית, המושב הראשון של יוצאי תימן בארץ ישראל, אלישיב. בחודש נובמבר 2003 יצא לאור הספר "אל ישיב זכרונות" מאת יוסף דנין. על השנתיים הראשונות לקיומו של הישוב אלישיב, נכתב בספר בין היתר:

"**לא עוד שכירים מנוצלים** ברשותם של אחרים!" - זו הייתה הסיסמה שהניעה את היהודים יוצאי תימן להילחם על זכותם להתיישבות חקלאית עצמאית. מאוכזבים ומתוסכלים מיחסה של ההסתדרות, מן הסחבת האין סופית בטיפול בבקשתם להתיישב, הם החליטו לעזוב אותה ולהקים מוסדות עצמאיים: את "התאחדות התימנים בא"י שנוסדה ב-1923 וארגון "שבזי" להתיישבות תימנית בא"י, שהוקם בפתח תקווה בסוף 1932. עיקר הפעילות להקמת אלישיב, רוכזה על ידי סניף פתח תקווה של הארגון.
ב-26/10/1933 הודיעה המחלקה להתיישבות להנהלת הקק"ל שהגיעה להסכם עם התאחדות התימנים על מסירת 900 דונם על אדמת ואדי חוארית. 50 מועמדים נרשמו ושילמו כ"א 25 לירות דמי הרשמה (סכום שווה ערך ל- 7 חודשי עבודה של פועל). דמי הרשמה אלו, ישמשו להצטיידות ראשונית: סוס ומחרשה לעיבוד משותף של האדמות. התפלגות החברים על פי מקומות מגוריהם היתה כדלקמן: 27 מפתח תקווה, 11 מראשון לציון, 8 מזכרון יעקב, 4 מתל-אביב, 3 מחדרה, 1 מרחובות.

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', כ"ה בחשון תשס"ח (06 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

קבוצה של 20 חברים עולה לקרקע ב- 13/11/1933: בלילה הראשון הם לנו תחת כיפת השמיים. למחרת הם הקימו על הגבעה את הצריף בעל שני חדרונים וחדר יותר גדול. 10 חברים נבחרו להישאר במקום והועסקו ע"י הסוכנות על מנת להכשיר את הקרקע ולעבד חלק מהאדמות במשותף לפני הגעתן של המשפחות.

שתי משפחות חלוציות מצטרפות לשני אבות שהיו בין 10 החברים הראשונים: משפחתו של משה דנין, אביו של יוסף, ומשפחתו של יפת נתן שרעבי. כל משפחה התגוררה באחד מהחדרונים של הצריף ו-8 החברים הנותרים בחדר הגדול. במשך שנה תמימה אלה היו שתי המשפחות היחידות שחיו במקום.

יוסף, אז ילד בן 7 מתאר את גבעת הטרשים המכוסה בשיחים קוצניים, עשביה גבוהה מאד, ממלכתם של התנים, הצבועים, הנחשים והעקרבים, את הסביבה הערבית העוינת (5 המשפחות הערביות התגוררו בבתים באמצע היישוב, הכפר הערבי הסמוך: ערב אל חוארת והדרך לטול - כרם, שעברה ממש בישוב היו המקור של אין ספור תקריות), את הביצה ואת הקדחת שכולם חלו בה. בשנים הראשונות, הכל- כך קשות, הידיעה ש"סוף סוף, כפי שאמרו כל החברים, אנו עובדים בשביל עצמנו ולא לאחרים" היתה לעידוד ולחיזוק.

יוסף שואב המים: אין ברז, אין באר. את המים, יש לשאוב מן הבורות שבביצה בסמוך לכפר הערבי ולהרתיחם לפני השתייה, אך קרה שגם אחרי הרתחתם לא היה ניתן לשתותם מפאת ריח הסרחון העולה מהם ומה הפלא כשהתברר שנבלה זיהמה את מי הבור. יוסף צייד עקרבים: בלילה הוא צד אותם על קירות הצריף וביום סביבותיו, הופך כל אבן, הורג אותם ואוסף אותם עבור אמו שמטגנת אותם בשמן ומכינה תכשיר נגד עקיצות שהוכר כתרופה יעילה. יוסף, נחלץ לא אחת מסכנת חיים ממשית במפגשים אקראיים עם ערבים עוינים, אבל הוא גם יודע לספר על ערבים המכונים בפיו "חסידי אומות העולם" שבעת צרה הצילו אותו ובני משפחתו ממוות בטוח. את הסיפורים המרתקים ניתן לקרוא בספר.

הוצאה אדמת חמר מהקרקעית של נחל אלכסנדר, שעורבבה בתבן, ומהעיסה הזאת הוכנו הבלוקים ששימשו לבניית המבנים הראשונים: הצריף ושני הבתים הראשונים שימשו לקליטתם של החברים הממתינים. אלה מתחילים להגיע אחרי כ"ז בתשרי, תרצ"ה (6/10/1934), תאריך בו הונחה אבן הפינה של בית הכנסת ובאותו מעמד חגיגי הוגרלו החלקות לחברים. בעת שהחברים המצטרפים למושב מתגוררים בצריף או בביתן של משפחות דנין או שרעבי הם בונים את ביתם על המגרש שהם הגרילו. יש לציין שגגות הבתים נבנו מבטון ולא מרעפים וזאת כיוון שאלישיב, היה בקו החזית מול הערבים העוינים ועל הגגות היו עמדות ירי.

הלידה הראשונה באלישיב: ב-1935 מגיע למושב זוג צעיר, ידידה ושמואל רדאעי, שניהם, ילידי הארץ והיא בחודש השמיני להריונה. הם התגוררו בביתו של משה דנין, וכששעתה ללדת הגיעה דהר על סוסו זכריה אחיו הבכור של יוסף לגבעת חיים להזעיק את ד"ר "שיבר" (**ד"ר שיבא** שלימים, ינהל את בית חולים תל השומר) שיילד אותה. וכך בבית דנין נולד הבן הראשון במושב אלישיב ושמו בישראל לא אחר מאלישיב על שמו של המושב."

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל